

йерархията на ценностната система на селището и превръщането му в маркер за принадлежност към родното място. Още повече, че има и основание за това в наследеното знание за него, обвързани с позицията му в пространството в минали времена.

СЛИВЕНСКА ПЛАНИНА

С такава семантика е натоварена и местността Карандила (вече стана дума) в Сините камъни, както и Сливенската планина като цяло. (Демирев 2004) Основанията за такова твърдение не са малко, предвид разгледаните предпоставки и наличните топоси в местното знание и конкретното географско пространство:

1. Концентрация на църкви и манастири от Сливенската Света гора в пространството на Сливенската планина и около нея.

2. В немалко случаи до тези църкви и манастири са функционирали аязми, а някои функционират и до днес.

3. Битуване в местни предания на информация за тези църкви, манастири и аязми.

В подкрепа на хипотезата за схващането на Сливенската планина като друго, различно, свещено място са песенни текстове /най-вече хайдушки песни/, в които това е пространството ГОРЕ. То е ВИСОКОТО различно от социалното пространство. Един от примерите за това е вариант на песен за Дамян войвода /Новоселчето/ (Хаджидимитрова, личен фонд) с класическата ситуация, в която войводата излиза да яде и пие със своята дружина „със триста мина юнака, със трима калаузена и трима баш калугера там ГОРЕ в манастирите”. Във всички текстове с този сюжет хайдутите излизат да ядат и пият винаги горе в гората, планината. Но тук ГОРЕ е обвързано с конкретно пояснение - в МОНАСТИРИТЕ, което фиксира конкретен топоним с